Record del bisbe Camprodon

Moltes vegades els bisbes Cartañà i Jubany van passar per davant de casa, quan tocava processó. Com l'alcalde i el general, per a mi foren persones d'estament, és a dir, uniformades i distants. Amb mossènJaume Camprodon, en canvi, vaig tenir l'oportunitat de parlar-hi una vegada i em va semblar una persona planera, natural, tot el contrari dels personatges tibats. Era un diumenge de Rams, davant la porta dels Apòstols. L'ocasió resultà propícia per fer-li saber que, durant el franquisme, la policia li obria la correspondència i, tot seguit, la transcrivia per al governador civil. Ell no ho sabia, però intuïa alguna cosa, segons que em va revelar: el control del telèfon.

Home senzill i serè, de galtes lleugerament rosades, sobri de gestos i amb una certa timidesa, des de bon començament Jaume Camprodon inaugurà una manera distinta de fer de bisbe. Es va comprometre amb la defensa dels drets humans, la democratització del país i la de Catalunya com a poble.

Algú va dir: «L'ase del senyor bisbe no va a les processons». Certament, mossèn Camprodon era partidari de la religió com a vivència i no com a espectacle o manifestació de poder. Va ser més un pastor que un governant, i es mostrà més autèntic quan residí en un pis de la Gran Via que quan es traslladà a una residència apartada de la gent habitual. Va mantenir el contacte directe i continuat amb els fidels a través del Full Parroquial, però potser –com ho assenyalàJosep M. Marquès– s'oblidà del diàleg personal amb els capellans.

Final del franquisme, transició i consolidació de la democràcia liberal; crisi del postconcili. Aquest és el llarg i complicat període del bisbe Camprodon: uns anys d'esperança, però igualment de pors i rectificacions, d'envelliment de les estructures eclesials, de pèrdua d'efectius i disminució de la influència social. Durant una etapa tan moguda, algunes ovelles s'extraviaren i, entre el presbiterat que havia de fer-li costat, van sorgir diversos Judes. El Judes que va denunciar-lo a la policia de Franco per desviament polític, i el que va fer-ho al Vaticà per acusar-lo de tolerar l'heterodòxia.

Fou un bisbe capaç de passar el dia anomenat «del Dolor» -Divendres Sant-en un lloc de veritable dolor -el manicomi de Salt- i de deixar de presidir una cerimònia tradicional. Va ser coherent a l'hora de criticar la política propagandística del president Pujol i de rebutjar la Creu de Sant Jordi. Però, com que el seu pontificat resultà llarg, no va poder evitar el desgast personal, la inacció i el tràfic dels mediocres i manyosos d'ocasió que miraren d'imposar-se en qüestions internes i externes. Així va estar a punt de malvendre el Seminari menor a la Universitat.

Més enllà de les ombres de tots els homes, l'elogi del pastor que s'inspirà més en l'Evangeli que en el Dret

Canònic esdevé just. Mossèn Jaume Camprodon ha estat l'últim bisbe de Girona que s'ha acostat autènticament a l'esperit renovador de Joan XXIII i del Vaticà II. Res a veure amb els aires autosuficients –disfressats de burocràcia, pantomima i exhibicionisme– que han arribat després.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/01/10/record-del-bisbe-camprodon/822879.html?utm_source=rss